

versei

·
·
·
Egy tavaszi hajnalon,
a déli szélben,
a szent lélek lángja föllobban az emberi szív izzó parázsán.

f
ö
l
l
é
b
r
e
d
e
t
t

Hol voltam eddig?
A szelek országútján?
Hová lettem most,
a füst nélküli tűzben parázs híjjával ragyogó, fehér köd?

A mulandóság távolodik,
a szél fúj, ahol akar,
a szív föloldódik a békeesség áttetsző párájában.
A lélek szent fény, majd örök hang,
néma hang, zajtalan csönd.

·
·
·

4 általútnál

Hatályon kívül helyezve a Törvényt
az Őshang végtére megszólalt ismét.
Teremtő és teremtmény újra együtt.

Bársonyos fénye lassan elhalványul
helyreállítva a Lét összhangzatát,
huszonhárom oktávnyi szimfóniát.

Szeretetének melegsége kihűl,
marad a fájó, földi hiányérzet,
ha lelkünk mélyebb látásba nem merül.

Hallva tizenháromcsendű némaság.
A Végtelen örök hangja játszható.

Játszva tizenháromhangú dallamát,
a Végtelen örök csendje hallható.

„Csak te borulsz rám,
asszonyi jóság,”*
a Szeretet lélekbe,
a simogatás kézbe rejtett
Örökkévalóság.

*Babits Mihály

h van-e valami, ami annál többet ér? az esti szellő ...
 é hangtalan léptek nyomát „hóval lepi be a tél.”
 t

t az őszi reggel átláthatatlan ködét felszívja a Nap.
 a gondolataid mikor oszlanak el Napodtól?
 n

k táncoltat a sors. irgalmas a szél a lehullt falevével?
 a várj csak! a hajnal fénye felhők mögött világít.

é az örök tavasz lelked mélyén bezárva ragyog s ragyog!
 s rab madár nem látja így. a kalitka nyitva áll
 k

é
 t

h szegény vagyok, kicsi és jelentéktelen - szólt sírva a hölgy.
 a keserűn, szemét vesztve az úr felfogta a fényt.

i
 k
 a
 i

múlik az idő és ha van, ha nincs, lejár. nyugtalan volnál?
 időtlen léted egy Nap, örökké tart, soha már ...

jeges szélroham, az olvadó pocsolóvíz lúdbőrző vize.
 anyagba ájult lélek. ugyan! tavasz van. szívem ...

cseresznyefaág. égi út szívünkön át. virágzó virág

aransárga ősz. kéklő távoli párák. pók, te hálót szősz?